

[P. Andersen.]

styrrelser er meget omfattende, idet Aarsagerne er mange forskellige. Forstyrrelser i større Antal foraarsages nemlig af større elektriske Maskiner, elektriske Massageapparater, Smaamotorer til Symaskiner, Støvsugere og lignende, Dynamoer og Omformere paa Elektricitetsværker, Sporvogne og Trolleyomnibusser, Lysreklamer, Fejl eller Mangler ved elektriske Luftledningsanlæg og Husinstallationer, Ensrettere paa Elektricitetsværker samt ved Tilbagekobling, det saakaldte Hyleri. Den sidstnævnte Aarsag udgør ca. 10 pCt. af samtlige. Det største Antal Forstyrrelser udgaar naturligvis fra de større elektriske Maskiner, men et ikke ubetydeligt Antal ligger paa Massageapparater og Smaamotorer til Symaskiner og Støvsugere.

Oprindeligt blev der antaget 5 Radioinspektører til at udføre Dæmpningsarbejdet. I Aarens Løb er Antallet vokset til 9. Med Hensyn til det udførte Arbejde skal jeg anføre, at der i Kalenderaaret 1935 blandt nye Maskiner og Apparater blev fundet 1 251 Støjkilder, der ikke var dæmpede; deraf blev de 1 187 dæmpet. Utilstrækkeligt dæmpede var 396, hvoraf de 370 blev forbedret. Defekte var 93, hvoraf 79 bragtes i Orden. Endvidere blev 79 Støjkilder sat ud af Virksomhed. Af gamle Maskiner og Apparater, altsaa saadanne, som var taget i Brug før Støjlovens Vedtagelse i 1931, fandtes 3 836 ikke dæmpede, hvoraf 1 046 blev dæmpet; utilstrækkeligt dæmpede var 1 001, hvoraf 720 forbedredes, og defekte var 268. Bragt i Orden er 411, men i dette Tal indgaar blandt andet ogsaa 84 Klager over Fejl og Mangler ved elektriske Luftledningsnet og 78 Klager over elektriske Husinstallationer, der alle blev afhjulpet. Der blev yderligere sat 138 Støjkilder ud af Virksomhed, og 1 116 blev lovet dæmpet. Endvidere blev Forstyrrelser afhjulpet ved Forbedring af Klagerens Antenneanlæg i 53 Tilfælde, ved Forbedring af Klagerens Modtageranlæg i 9 Tilfælde og paa andre Maader i 13 Tilfælde. I 32 Tilfælde var Dæmpning ikke mulig i Henhold til Støjlovens § 3, og endelig var der indgaaet 90 Klager over Sporvogns- og Trolleyvognsstøj.

Naar man ser nærmere paa de Resultater, som Radioinspektørerne har hjembragt, er det bemærkelsesværdigt, hvilken overordentlig stor Forskel der er paa de Forbedringer, der er gennemført henholdsvis for nye og gamle Støjkilder. Dette har sin Forklaring i den Omstændighed, at Maskiner, som var i Brug før 1931, ikke

falder ind under Loven. Disse Maskiners Ejere er kun forpligtet til Anbringelse af Kondensatorer, for saa vidt Klageren bekoster de hermed forbundne Udgifter, og dette finder kun i faa Tilfælde Sted. Det er derfor et almindeligt Ønske blandt Lytterne, at der gives en Tidsfrist paa 3 eller 5 Aar eller maaske et længere Aaremaal, inden for hvilket alle Maskiner skal være støjfri af Hensyn til Radio-Udsendelserne, og at den paagældende Foranstaltning skal ske paa Ejers Bekostning. Radioraadet, der har den Pligt at arbejde i Lytternes Interesse, har givet disse Ønsker Tilslutning. Men, som det fremgaar af Lovforslaget, har den højtærede Minister ikke stillet Forslag om at ændre Loven paa dette Omraade, og jeg vil derfor tillade mig at spørge, om der ikke gives Mulighed for Gennemførelse af en saadan Ordning, idet det vilde vække almindelig Tilfredsstillelse.

Det er min Opfattelse, at Støjloven — det er dens populære Navn — har været til megen Nytte, og at det Antal Klager, som daglig, ikke mindst i denne Lockouttid, hvor saa mange har Tid til at lytte til Radio, indløber, er Bevis for, at der stadig er Trang til denne Lov, hvorfor jeg paa mit Partis Vegne skal anbefale den til en velvillig og hurtig Behandling.

Simonsen: Ved det foreliggende Lovforslag foreslaas, som allerede nævnt, uden væsentlige Ændringer en Forlængelse af den første Lov, vi havde paa dette Omraade, nemlig Lov Nr. 90 af 31. Marts 1931. Dette skulde jo vise, at man efter de dengang foretagne ret omfattende Forarbejder har truffet det rigtige i Forhold til Lovens Formaal, der jo er at bekæmpe Støj og Forstyrrelse under Radiomodtagning. Saavel den oprindelige Lov, der kun havde en Gylldighed af 2 Aar, som Forlængelsen af Loven i 1933 blev enstemmigt vedtaget i begge Rigsdagens Ting, og jeg skal da ogsaa nu tilsige mit Partis velvillige Støtte til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag.

Ved Lovens Forlængelse i 1933 blev det udtalt af flere af Partiordførerne, at Loven havde virket saa kort, at det var ønskeligt at tidsbegrænse den til 3 Aar for i det Tidsrum at indhøste nye Erfaringer og tillige under Hensyn til den da foregaaende Udbygning og Forstærkning af vore Radiostationer. Der forelaa allerede ved Lovens Forlængelse i 1933 en Del Oplysninger angaaende Arbejdets Omfang og Lovens Virkninger, og jeg synes, det var rart, inden vi vedtager dette Lovforslag, at faa nogle Oplysninger desangaaende — der findes jo